Ти що заробив на сухій різьбі?
Те, що заробляв на своїм горбі.
Замало тут інкрустацій.
Якщо ти розумний – Союз велик –
куди і не хочеш веде язик,
де, окрім країв і націй,

є дуже багато потрібних баз,
там завше чекають тебе якраз –
під маркою "сувеніри".
І хто б там не морщив які лоби,
у тебе – замовлення на торби
хоч з дідька самого шкіри.

Лиш був би малюнок – сюжетів тьма.
Ковбой чи Леонтьєв – проблем нема.
Як мовиться – мав би фацу.
По той бік Карпат – благодать, як скрізь:
з тайги закарпатці привозять ліс –
будують хати-палаци.

Та я про торби. Не повірить маг:
будинки вміщаються в тих торбах,
бува, й кількаповерхові.
Ще й різні машини, і ще, і ще… –
У декого і… бомбосховище…
Лише б у добрі й любові.

Батьки помирали у мозолях.
Не знають вони у вузьких гробах,
що їх наймудріші чада
не на полонинах і не в лісах,
не в світі, а тут, біля них, в торбах
знайшли собі "все, що нада".

Бо мудрий не той, хто торби ті шив,
а той, хто купив і продать зумів
дорожче, стократ дорожче.
Ото вже і голови. І не гріх
колись поіменно назвати їх,
бо доки вже: гроші, гроші…

Та я про торби. На семи горбах
стояв Древній Рим. На страшних торбах
настоялась Гуцулія.
Ми вірили: все на землі мина.
А нині куди вже нам сатана
модерні торби пришиє?

Було, наші предки з торбами йшли,
ми знаємо, що в тих торбах несли,
тому ми й прийшли до тями.
Є все в нас. В достатках сини ростуть.
Але на Страшний (не забули?) Суд
з чим прийдемо ми?

З торбами.